

20 Οκτωβρίου 2024

Γέροντας Συμεών Γρηγοριάτης (1830 - 20 Οκτωβρίου 1905)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

known

Ο κατά κόσμον Σπυρίδων

Αγγελίδης και μακάριος αυτός άνδρας γεννήθηκε στην Τρίπολη της Πελοποννήσου το 1830. Το 1852 ήλθε στη μονή Αγίου Παύλου με τρεις φίλους του. Κατά τον ηγούμενο Σεραφείμ († 1960): «Αποβαλών πάσαν κοσμικήν υλοφροσύνην, μετά ζήλου και αυταπαρνήσεως επεδόθη υπακούων τω καθηγουμένω και τοίς λοιποίς πατράσι και δοκιμασθείς εις διαφόρους υπηρεσίας μετωνομάσθη Συμεών». Κατόπιν

χειροτονήθηκε διάκονος και διακόνησε τη γραμματεία της μονής. Στη συνέχεια αποπεράτωσε τις σπουδές του στην Αθωνιάδα Ακαδημία και διακόνησε και τη γραμματεία της Ιεράς Κοινότητας.

Οι θερμές παρακλήσεις των Γρηγοριατών πατέρων τον έφεραν στον ηγουμενικό θρόνο της ιεράς μονής Γρηγορίου το 1859, αφού πρώτα χειροτονήθηκε πρεσβύτερος. Στη μονή τον οδήγησε ο Γέροντάς του Σωφρόνιος Αγιοπαυλίτης († 1882). Γράφει περί αυτού, όπως συνήθως ωραία, ο Γέροντας Γαβριήλ Διονυσιάτης († 1983): «Το ιερόν τούτο Κοινόβιον ηυμοίρησεν ηγουμένων ονομαστών διά τον ζήλον τον υπέρ της Μονής των, και πρωτίστως μεταξύ αυτών ο ιερομόναχος Συμεών ο και νέος κτίτωρ, ανεγείρας την νέαν λαμπράν οικοδομήν ίσην σχεδόν προς την παλαιάν και τον ωραιότατον πυλώνα. Έξ Αγίου Παύλου μετακληθείς ως κοινοβιάρχης επεβλήθη, καίτοι ξένος, διά της αυστηράς του ζωής, το φιλόπονον και το φιλάδελφον προς πάντας, έμεινε παροιμιώδης η φιλεργία του και οι υπερβολικοί του προσωπικοί κόποι κατά την οικοδομήν της νέας πτέρυγος, πρώτος αυτός, και από πρωΐας μέχρις εσπέρας μεταφέρων επινωτίως πέτρας και έτερα υλικά, χωρίς εν ταυτώ να παραλείπη τι των καθιερωμένων τυπικών εν τοίς πνευματικοίς...».

Κάποτε το λάδι της μονής είχε λιγοστέψει αρκετά και δεν ήταν σίγουρο αν θα επαρκούσε για όλο το έτος. Ο διακονητής μοναχός Υπάτιος πήγε στον ηγούμενο Συμεών να ρωτήσει αν θα πρέπει να συνεχίσει να δίνει λάδι, για ν' ακούσει: «Το λάδι είναι για όλους μας. Αν θα σωθεί, τότε θα σωθεί για όλους μας». Έδιναν, έδιναν και δεν λιγόστευε το λάδι. Έμεινε αμείωτο στο πιθάρι, με την ευλογία του ηγουμένου Συμεών, την υπακοή του διακονητή Υπατίου και τις ευχές των ελεουμένων ασκητών.

Ανεπαύθη εν Κυρίω μακάρια ως ηγούμενος στις 20.10.1905. Το σπουδαιότερο από τα πνευματικά του τέκνα ήταν ο μετέπειτα λίαν ενάρετος ηγούμενος Αθανάσιος († 1953). Για την αρετή του και τις πολλές του θυσίες τα οστά του κατά την ανακομιδή τους ευωδίασαν.

Ο επί 46 έτη ηγούμενος είχε πολλά πνευματικά χαρίσματα. Ήταν ευφυής, οξυδερκής, δυνατός κι εργατικός. Είχε αφήσει πάσαν την ελπίδα του στον Θεό. Άφησε παράδειγμα φιλοπονίας, προθυμίας, συνέσεως και πνευματικότητας.

Όταν επισκέφθηκε τη μονή ο Α. Μωραϊτίδης, όπως γράφει ωραία, «προσήλθε, ο Καθηγούμενος του ιερού Κοινοβίου, ο αγιοπρεπής Συμεών ο Πελοποννήσιος, ένας υψηλού σχεδόν αναστήματος και πολύ σεβάσμιος ιερομόναχος, συνοδευόμενος υπό του πατρός Βαρλαάμ, βαστάζων την ηγουμενικήν βακτηρίαν και ευλογών με προσηνέστατα, με την δεξιάν του την ασκητικήν, και το μειδιάμά του το γλυκύ, δι'

ου σαγηνεύει τους ευλαβείς Μωραΐτας, όσοι προσέρχονται να μονάσωσι παρ' αυτώ, αποκαθιστάμενοι τέκνα υπακοής και ταπεινώσεως. Μετά τας συνήθεις τυπικάς διαλέξεις ωμιλήσαμεν αρκετά περί του ησυχαστικού αυτού Κοινοβίου, ου η επ' εσχάτων ανακαίνισις οφείλεται αποκλειστικώς εις την φιλοπρόδοον δράσιν του Μωραΐτου αυτού ηγουμένου, φιλοτιμηθέντος να καταστήση το μικρόν αυτό Μοναστήριον μέγα και θαυμαστόν εν τε πληθύϊ πατέρων και αρετή, τόσον, ώστε σήμερον να προτιμάται από πολλάς άλλας μονάς εις τους ποθούντας την εαυτών σωτηρίαν, διά τε την τάξιν και ακρίβειαν εν τη προσευχή και την αρτιωτάτην κοινοβιακήν τράπεζαν, οπού πολύ παρηγορεί τους πτωχούς κοινοβιάτας, φέροντας το βάρος τόσων υπηρεσιών και διακονημάτων από βαθύτατης νυκτός μέχρι της δύσεως του ήλιου, ζυμώνοντας, μαγειρεύοντας, φουρνίζοντας και εργαζομένους εν γένει εις τε το ραφείον των ενδυμάτων, το υποδηματοποιείον, τους κήπους και τον αρσανάν, εις την εκφόρτωσιν των πλουσίων προϊόντων, όσα εκ των Μετοχίων κομίζει το καΐκιον της Μονής. Δι' όλην αυτήν την ανακαίνισιν εις τείχη και προσθήκην πτερύγων, εις αδελφότητα και τάξιν, ο Καθηγούμενος Συμεών χαίρει την φήμην νέου κτίτορος του Κοινοβίου τούτου».

Πηγες - Βιβλιογραφία:

Α. Μωραϊτίδου, Με του βορηά τα κύματα, Αθήναι 1927, σσ. 140-141. Γαβριήλ Διονυσιάτου αρχιμ., Λαυσαϊκόν του Αγίου Όρους, Βόλος 1953, σ. 100. Μωυσέως Αγιορείτου μοναχού, Προσκυνητάριον της Ιεράς Μονής του Αγίου Παύλου, Άγιον Όρος 1997, σ. 113. Ιωαννικίου Κοτσώνη αρχιμ., Αθωνικόν Γεροντικόν, Κουφάλια Θεσσαλονίκης 1999, σ. 154. Ιεράς Μονής Γρηγορίου, Ιερά Μονή Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους, Άγιον Όρος 2003, σ. 36-37.

Πηγή: *Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνος Τόμος Α΄ - 1901-1955, § Ιερομόναχος Συμεών Γρηγοριάτης (1830 - 1905) Εκδόσεις Μυγδονία, Α΄ Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.*